

Denizlerle Tanışmam

— sahara · 01 Kasım 2023

Ortaokul yıllarında üçüncü sınıf tarih dersindeyiz. Öğretmenimiz Mükrim Bahçeci. Tarihi konularını hele de savaşları anlatırken olayları yaşardı adeta. Tarihi sevdirmişti hepimize. Bir arkadaşımız tahtaya kalkmış ders anlatıyordu göğsünü gere gere. Bir ara Haliç geçti sözlerinin arasında. Öğretmenimiz Haliç nedir diye sordu tüm sınıfa. Hiç birimizde bir hareket görülmedi. Hepimiz yazılı sınavından çok dolgun notlar almıştık fakat Haliç'in Altın Boynuz olduğunu bilemedik. Denizle ilgili ilk anım bu diyebilirim.

Orhan Veli'nin Ege Bölgemizin içlerinden gelip Gemlik'i ilk görenler için ünlü kısacık şiiri var hani: "Gemliğe doğru denizi göreceksin/ Sakın şaşırma." Ben de ilk kez Artvin'den Trabzon'a giderken Hopa'ya indiğimizde denizi görecektim. Artık Hopa'da denizi göreceğ kadar bilgi edinmiştim. Haliç nedir? Bilmemek gibi bilgiden yoksun değildim.

Saat 22.00 sularında Hopa'ya vardık Artvin Trabzon seferini yapan otobüsümüzle. Hava yağmurluydu, zifri karanlık vardı. Göz gözü görmüyordu. Denizi görmek olası değildi. Karadeniz kudurmuştu karanlıklar içinde. Çılgın dalgalar sahili dövüyordu. Tanımsız sesler yükseliyordu. Değil şaşırarak, korktum açıkçası. Karanlık ve dalgaların sahili döverken çıkardığı korkunç sestene korkulmayacak gibi değildi.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Trabzon'a vardık. O saatlerde otel bulmak ben ve arkadaşlarım için olanaklı olmadı. Hepimiz 14-15 yaşlarında çocuklardık. Öğretmen Okulu öğrencisi olmak hayallerimizi süslüyordu. Bir kiraathanede sabahladık. Masalara kafamızı koyup birazcık uyuduk. Uyandıığımızda

güneş hayli yükselmişti. Guruplar halinde şehri keşfe çıktık. Sahile inmek hiç zor olmadı. Karadeniz koyu mavi sularıyla karşımdaydı.

Balıkçı tekneleri, martılar süslüyordu engin mavilikleri. Yarı uykulu gözlerimle denizin engin ufkuna hayranlıkla baktım dakikalarca. Kitaplarda adını çokça okuduğum deniz alabildiğince tüm güzelliğiyle karşımdaydı. Sakin haliyle korkulacak bir hali yoktu. Aşırı rüzgâr olmayınca kükreyip kabarması, sahilleri döğmesi olası değildi demek.

Günlerim arkadaşlarımla okula giriş için ikinci sınavın heyecanı ve Karadeniz'in şirin kenti Trabzon'u tanımakla geçti. Sınavı kazanamayıp geri dönmek vardı. Neyse sınav sonucu olumluydu. Okula kayıt yaptıranlar arasında ben de vardım.

O yıllarda Elveda adlı Selda Alkor, Kartal Tibet, Tanju Gürsü'nün başrol oynadığı bir film oynuyordu sinemalarda. O filmin bazı sahneleri Trabzon'da çekilmişti. Özellikle limanda çekilen sahneler vardı. Filmlere olan aşırı tutkum; filmde izlediğim sahneleri bire bir görmek adına limana gittik birkaç arkadaşımınla. Limanı, mendireği ilk kez görüyordum.

Limanda bir SSCB gemisi vardı. Sarı saçlı, etine dolgun genç bir kadın güverteyi süpürüyordu. Yabancı bir kadın hele de Rus kadını bizim için ilginçti. Durup gemiyi daha çokça kadını seyretmeye başladık. İki tane gemici belirdi az sonra güvertede. Bizlere çatık kaşlarıyla düşmanca bakmaya başladılar. Yıllarca Moskof korkusuyla yaşamış ve Rus işgalinde kalmış bir serhat kentinin çocukları olarak adamların bakışlarından korktuk. Hızlı adımlarla geminin yakınından uzaklaştık. Daha sonra mendirek boyunca yürüyüp denizi, martıları bir kez daha yakından seyrettik.

Deniz benim için sakin bir dost olmuştu. Müzmin kitap okuma hastalığım devam ediyordu. Ta Kasım ayının ortalarına kadar havalar ılık geçiyordu. Zengin okul kitaplığından seçtiğim kitaplar elimde sahile gidip hem dalgaların ruhumu arındıran sesini dinleyip akşam mütalaasına kadar kitap okurdum. Ara ara denizin sonsuz ufkuna bakar gurbette olmanın hüznünü dağıtmak isterdim. Doğduğum topraklardan ilk kez uzaktım çünkü.

Bir Beden Eğitimi dersinde öğretmenimiz sahildeki parke döşeli yürüyüş yolunda ta Uzun Kum'a kadar kros koşusu için çıkış verdi. Hiç uzun koşu nedir bilmiyorduk. Tahminen on bin metre gidiş-dönüş koşacaktık. Dönüş noktasına daha varmadan ciğerlerimiz patlayacaktı adeta. Değil koşmak zorlukla yürüyorduk. Masmavi Karadeniz nazlı nazlı dalgalanıyordu sağımızda. Tık nefestik hepimiz. Gidip serin sulara mı atsam kendimi düşündüm bir ara. Neyse serde gençlik var. Yürüyerek geri döndük, ciğerlerimiz de patlamadı.

Derken sene sonu geldi. Dersler bitti. Mayıs sonu karnelerimizi aldık. Doğrudan sınıf geçener okulda tutuldu. Bende vardım okulda kalacaklar arasında. İki hafta okulda önleyene kadar çeşitli eğitsem

etkinlikler yapılırdı. Günler uzun. Öğleden sonra serbesttik. Güneşli günlerde arkadaşlarla doğal plaj olan Uzun Kuma giderdik. Amacımız yüzme öğrenmekti.

Plaj kısmında deniz aniden derinleşmiyor, kıyıda fazla açılmadan şaşkın ördekler gibi yüzme temrinleri yapıyordum. Tabi yüzme bilenler hayli ilerlere açılıyordu. Bir ara suyun kenarında bir nişan bırakıp kıyıya paralel yüzmeye başladım. Bütün yüzme stillerini deneyerek (!) hayli çabaladım. Sonunda ayağı kalktım. Bıraktığım nişanın karşısından ne kadar ilerlemişim diye heyecanla bıraktığım nişana baktım.

Bir karınca boyu ilerleme sağlayamamıştım. Moralim bozuldu. Denizde yüzmek köyümün çayında yüzmeye benzemiyordu. Haziran ayında okulda kaldığım iki hafta içinde sık sık Uzun Kuma gittik benim gibi yüzmeyi öğrenme merakı olan arkadaşlarla. Bilenlerin tarifi derken artık suyun yüzünde durup üç beş metrelik mesafeleri yüzerek kat ediyordum. Hatta bir gün limanda da yüzdüm. Bu benim kendime olan güvenimi daha da artırdı.

Daha ileriki yıllarda sırt üstü yüzmeyi de öğrendim. Deniz benim için en iyi bir dost olmuştur. Ne mutlu bizlere ki, güzel yurdumuzun üç tarafı denizlerle çevrili Dünya'nın en güzel topraklarında yaşıyoruz. Denizlerimiz, zengin akarsu ve göllerimizle bu eşsiz ülkeyi ne kadar sevsek azdır.